

Mål T-91/05

Sinara Handel GmbH mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission

”Rättegångsfrågor — Invändning om rättegångshinder — Skadeståndstalan —
Utebliven vinst — Ansökan om återbetalning av antidumpningstullar —
Bristande behörighet”

Förstainstansrättens beslut (tredje avdelningen) av den 5 februari 2007 . . . II - 248

Sammanfattning av beslutet

1. *Skadeståndstalan — Föremål för talan — Skadeståndsyrkande framställt mot gemenskapen med stöd av artikel 288 andra stycket EG — Domstolens exklusiva behörighet — Kontroll av talans natur*
(Artikel 234 första stycket b EG, artikel 235 EG och artikel 288 andra stycket EG; rådets förordning nr 2913/92, artiklarna 243–246)

2. *Förfarande — Ansökan genom vilken talan väckts — Formkrav*

(Artikel 288 EG; EG-stadgan för domstolen, artikel 19 och artikel 46 första stycket; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 44.1 c)

1. I enlighet med artiklarna 235 EG och 288 EG har domstolen exklusiv behörighet att pröva talan om ersättning för en skada som kan tillskrivas gemenskaperna, medan enbart de nationella domstolarna är behöriga att pröva en talan om återbetalning av belopp som ett nationellt organ har uppburit utan grund med stöd av en gemenskapsrättsakt som senare har ogiltigförklarats.

har betalats av ett företag med tillämpning av en gemenskapsförordning som påstås vara rättsstridig, omfattas av de nationella domstolarnas, och inte gemenskapsdomstolens, behörighet. Om de nationella domstolarna härvid är osäkra på huruvida gemenskapslagstiftningen är giltig, skall de, vid prövningen av huruvida det finns grund för talan, tillämpa förfarandet för förhandssavgörande enligt artikel 234 EG.

Det är därför som gemenskapsdomstolen, vid vilken en skadeståndstalan har väckts med stöd av ovannämnda bestämmelser, inte kan befrias från skyldigheten att pröva vilken som är den faktiska naturen hos den talan som väckts vid den av det enda skälet att ett vållande som ger rätt till skadestånd kan tillskrivas en gemenskapsinstitution.

Även om beräkningen av den påstådda skadan inte exakt motsvarar beloppet avseende de tullar som har betalats, i den mån sökandeföretaget vid fastställandet av beloppet har beaktat de extra pålagor som det skulle ha betalat på sin vinst om det inte hade påförts nämnda tullar, följer den påstådda skadan direkt, nödvändigtvis och uteslutande av betalningen av nämnda antidumpningstullar.

Denna prövning leder till bedömningen, såsom det bekräftas i artiklarna 243–246 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, att en ansökan, som, även om det har angetts att den syftar till att få skadestånd för utebliven vinst, skall anses utgöra en ansökan om återbetalning av beloppen avseende de antidumpningstullar som

(se punkterna 47–53, 60 och 79)

2. För att garantera rättssäkerheten och en god rättsskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentliga faktiska och rättsliga förhållanden som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan.

En ansökan om ersättning för skada som har vållats av en gemenskapsinstitution skall innehålla uppgifter som gör det möjligt att fastställa bland annat den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt närmare bestämt arten och omfattningen av denna skada. Det är endast under särskilda omständigheter som det inte är nödvändigt att i ansökan precisera skadans exakta omfattning och yrkat skadeståndsbelopp. I detta hänseende måste sökanden i sin ansökan bevisa eller åtminstone påstå att sådana omständigheter föreligger.

Den omständigheten att det är möjligt för gemenskapsdomstolen att uttala sig genom mellandom om principen om gemenskapens skadeståndsansvar med angivande av att skadeståndets exakta belopp skall fastställas i ett senare beslut

kan inte alls befria en sökande från skyldigheten att iaktta de minimikrav i formellt hänseende som föreskrivs i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler. Av detta följer att en sökande som ansöker om att förstainstansrätten skall meddela en sådan mellandom är tvungen att tillhandahålla de uppgifter som krävs för att fastställa det agerande som gemenskapen klandras för, skadans art och beskaffenhet samt orsakssambandet mellan agerandet och skadan, och skall ange de skäl som gör det motiverat att avvika från kravet att ansökan skall innehålla en uppskattning av skadans belopp.

Det ankommer under alla omständigheter inte på förstainstansrätten att göra en teoretisk och abstrakt prövning av den beräkningsmetod som är lämplig i syfte att fastställa den uteblivna vinst som har drabbat ett företag. Det är på det berörda företaget som det ankommer att ange de olika aspekterna av en sådan utebliven vinst på ett tillräckligt sätt.

(se punkterna 108–111 och 119–121)